

Ke štvavé knize Niny Špitálníkové

Praha, 26. listopadu čuče 107 (2018) – **Kniha Niny Špitálníkové s neuctivým názvem „Mezi dvěma Kimy – na studiích v KLDŘ“** (Nakladatelství Lidové noviny, Praha 2017) získala značný mediální ohlas, jednak díky tomu, že autorka své aktivity skandalizující socialistickou Koreu rozsáhle propaguje, jednak protože duše českého maloměšťáka přímo pase po informacích, jak se někde jinde (prý) mají lidé špatně a že u nás je oproti tomu ráj na zemi. K popularitě knihy zřejmě přispěla i skutečnost, že českých studentů v KLDŘ nebylo zrovna mnoho. A i díky aktivitám Niny Špitálníkové zřejmě v dohledné době ani mnoho nebude.

Špitálníková kupodivu na 181 stránkách nepřináší příliš mnoho vlastních zážitků a postřehů z lidové Koreje, ale velká část knihy je tvořena citací pochybných výpovědí přeběhlíků a knih všelijakých vesměs zahraničních reakčních pisálků, už podle názvů zcela tendenčních. Nechybí mezi nimi „dílo“ zrádkyně Pak Jon Mi, jejíž morální profil výstižně popisuje dokumentární film „Jedovatá houba, která vyrostla na hromadě smetí“, dostupný na internetu s anglickými titulky.¹⁾

Pasáže zesměšňující politiku Korejské strany práce a její nejvyšší představitele vycházejí z kapitalistického chápání fungování společnosti jako jediné alternativy, s jejím individualistickým pojetím „svobody a demokracie“ a „lidských práv“, kde jedinec je nadřazen nad kolektiv a člověk člověku je vlkem. Je pochopitelné, že na vnějšího pozorovatele s takovým chápáním a pojetím hodnot bude dlouholeté úsilí lidové Koreje o výchovu nového člověka těžko pochopitelné.

Musím podotknout, že velkou část argumentů proti korejskému socialismu převzala Špitálníková z jiných zdrojů. Její vlastní popis pobytu v Pchjongjangu (v letech 2011 a 2012), včetně tří výletů na venkov, je oproti tomu vcelku věrohodný, beze snahy o falešnou senzaci, nesnažící se za každou cenu vše hanobit. V tomto ohledu mě autorka příjemně překvapila. **Její závěrem ovšem je zhruba to, že krásnou zemi s dobrými lidmi kazí špatné politické vedení.**

Nemíním se zde zabývat otázkou, proč je socialistická společnost lepší než kapitalistická. To ostatně osvětlili největší myslitelé lidských dějin už před více než 100 lety a před stoletím začali poprvé uskutečňovat v praxi.

Je velmi laciné přehlížet úspěchy dosažené ve výstavbě a obraně socialismu v KLDŘ a vypichovat nedostatky, zvlášt' bez přihlédnutí ke krutým a naprosto nespravedlivým mezinárodním sankcím a vojenským hrozbám, které po desítky let blokují hospodářský rozvoj a nutí mírumilovný korejský lid vynakládat obrovské úsilí a finanční prostředky na národní obranu. Zamlčena je hrůzná skutečnost, že **američtí imperialisté a jejich vazalové za sebou zanechali po Korejské válce spálenou zemi**, kde kromě tří milionů lidských životů zničili i téměř veškerou zástavbu a infrastrukturu.

Je snadné poukázat na sešlé fasády některých domů, na díry v silnicích, prašné boční ulice a méně významné silnice nebo na to, že někdy někde nejde elektřina nebo neteče teplá voda. Několik let po období náročného pochodu, kdy šlo doslova o přežití. **Většina kapitalistických zemí nikdy nečelila tak těžkému mezinárodnímu tlaku a současně nepřízní počasí jako KLDŘ**, přesto v kapitalistických zemích nalezneme celé chudinské čtvrti, ghetta a slumy, kde elektřina ani voda není někdy ani zavedena, nemluvě už o teplé vodě či dokonce stavu domů a vozovek. I v Praze najdete nezpevněné ulice. Ale proč srovnávat s ČR, která měla podstatně lepší historické podmínky pro rozvoj? Srovnajme města a venkov KLDŘ s ostatními zeměmi Asie! Ty se ovšem kritizovat nesluší, protože je v nich kapitalismus nebo „tržní socialismus“, což je ekonomicky v základě totéž.

Česká republika, která se tak ráda považuje za vědecko-technicky i politicky vyspělou a v tomto směru poučuje ostatní, je na rozdíl od KLDŘ plná bezdomovců, žebráků, pouličních zlodějů a prostitutek. Nikdo z českých delegátů přátelství nic takového v KLDŘ neviděl. I ostatní delegáti přátelství uvádějí tento poznatek.

ČSSR reakcionáři také líčí jako zemi sešlých domů, ale i když tehdy byly starší domy sešlé, protože byly jiné priority, všechny domy byly funkční a obývané. Dlouhodobě opuštěné objekty a novodobá ghetta jsou problém až po roce 1990. A **jsou to města a vesnice v ČR, nikoli v KLDŘ, kde vidíme vedle sebe honosná sídla zazobanců a chátrající zříceniny, názorně ukazující stále se zostřující sociální rozdíly**.

Sám jsem v KLDŘ před rokem 2017 nebyl, ale podle mnoha dostupných fotografií, filmů i vzpomínek návštěvníků z dřívějších let mohu potvrdit, že sešlé domy jsou

postupně opravovány či nahrazovány novostavbami a zlepšují se postupně i vozovky, stav dopravních prostředků či dodávky elektřiny. Už neplatí, že „po západu Slunce se Pchjongjang ocitne ve tmě a je lehké se ztratit“. V dubnu 2018 byly významné ulice osvětleny do jedné hodiny ráno. Potom už je v ulicích minimální provoz a není důvod svítit. Několik nočních chodců a řidičů si posvítí a na rozdíl od kapitalistických zemí se nemá ve zhasnutých ulicích čeho bát.

Triky a pověry

Řadu tvrzení z knihy ohledně fungování společnosti v KLDK nelze konfrontovat s oficiálními zdroji a s informacemi místních občanů, protože se o tom cizincům nezmiňují. Polemizovat s některými fámami a provokacemi by skutečně nebylo důstojné hrdinného korejského lidu. A řadu aspektů fungování tamní společnosti by většina cizinců nepochopila a obracela proti ní. **Vlivem zločinných machinací imperialistů a jejich nohsledů musí Země jitřní svěžesti i 65 let po příměří fungovat jako vojenská pevnost.** A ve vojenské pevnosti si prostě nemůže každý dělat, co chce, chodit, kam chce a fotit, co chce. Host zvláště ne.

Ale i kdyby občané KLDK otevřeně odpovídali na všechny otázky senzacechtivých cizozemců, odpůrci by zpravidla odpověděli, že to jsou lži vyřčené jen z povinnosti. Zato **přeběhlíci, představující asi 0,01 % populace severní Koreje, jistě mluví vždy pravdu a jsou hodnověrným vzorkem pro výzkum veřejného mínění.** Přestože i Špitálníková připouští, že ti „politicky zajímaví“ jsou placeni jihokorejskou zpravodajskou službou.

Obvyklou legendou v popisu fungování společnosti v severní Koreji je „třídní systém *songbun*“. Údaje typu, že „*k jádru patří 28 % populace, (...) tři třídy jsou rozděleny do 51 podkategorií*“, nejsou ničím podloženy. Socialistická společnost není samozřejmě ani v KLDK beztřídní. Existují rozdíly mezi jednotlivými profesemi, mezi fyzickou a duševní prací, mezi městem a vesnicí. Vědecko-technický rozvoj je snižuje, ale existují. **Základním principem fungování socialistické společnosti je odměňování podle množství a kvality práce.** Je naprosto pochopitelné, že lépe odměněni jsou občané, kteří dosáhli mimořádných úspěchů v budování a obraně vlasti, projevíli mimořádný talent či hrdinství a jsou vysoce uvědomělí a politicky angažovaní. Žádný lepší systém odměňování neexistuje. Máme-li k dispozici určité množství benefitů, které nemůžeme zajistit všem, je snad spravedlivější rozdat je náhodně tažením v loterii nebo těm prvním v abecedě...? (Mimochodem, jak odměňují nejlepší pracovníky kapitalisté? Namnoze tak, že jim přidají další práci za stejnou odměnu nebo se jich raději zbaví, aby nepřekáželi méně schopným nadřízeným...)

Určité popsání jevy, zejména ty související s organizovaností, disciplinovaností, jednomyslnou jednotou a třídním uvědoměním severokorejské společnosti, jsou v knize vykresleny negativně, ačkoli ve skutečnosti jsou **skvělým ovocem korejské revoluce, které nemá obdobu ani v současném světě, ani v lidských dějinách.**

Výsměchu je vystaven důraz na sebekritiku, není ovšem uvedeno, že se jedná o kritiku a sebekritiku. Je snad lepší kapitalistický přístup s kariéristickou snahou připsat všechny úspěchy sobě a všechny problémy svalit na ostatní?

Kritizována je korupce, není však dodáno, že korejské vedení si tohoto problému vědomo, korupci trestá a rozhodně usiluje o její překonání, což uvedl vážený soudruh nejvyšší vůdce i v projevu na 7. sjezdu Korejské strany práce v květnu 2016 a v novoročním projevu 2017. (Ale pokud se „demokratický“ svět dozví, že byl někdo

za korupci potrestán, spustí povyk, že bylo porušeno jeho „lidské právo“ korumpovat a být korumpován.)

Varovný je popis sílících tržních prvků v hospodářství. Zkušenost bývalých socialistických zemí dokazuje jejich zhoubnost. Na druhou stranu se tomu těžko může ubránit poměrně malá země v obklíčení kapitalistickými státy a „tržně socialistickou“ Čínou, se kterou provádí 90 % zahraničního obchodu (samozřejmě na tržních principech). Dokumenty z KLDR a celá dosavadní praxe dokazují, že vedení strany a státu chápe toto nebezpečí a **vede rozhodnou kampaň pro zachování a prohloubení třídního a vlasteneckého uvědomění a úcty k revolučním tradicím.**

Nedostižný vzor

Celkem věrohodně působí i přes určitou bulvárnost kapitola o **partnerských a manželských vztazích. Stabilitou a morální úrovní těchto vztahů může být společnost osvobozené části Koreje příkladem celému světu**, plnému rozvrácených rodin, nešťastných osamělých lidí a sexuálního násilí, jejichž společným původcem je vyhrocený individualismus.

Stejně tak je lidová Korea **nedostižným vzorem celému světu v módě a obecně upravenosti svých obyvatel.** Ty jsou v knize popsány dosti přesně. Je radost pohledět na společnost bez jedinců poškozených tetováním či piercingem, bez mániček, pankáčů, výstředníků s barevnými vlasy, úmyslně rozervaným oblečením, bez barbarů chodících i do divadla ve vytahaném tričku a v džínách, prostě na společnost vysoké kultury odívání i chování. Společnost bez nýmandů, kteří nedokáží své okolí zaujmout jinak než šokujícím vzhledem či chováním. Podstatné je i to, že velmi pěkně oděné a upravené ženy se nemusejí obávat, že by byly terčem nevkusných poznámek či obtěžování jako v buržoazní společnosti.

Ale že by ženy v Pchjongjangu nesměly nosit kalhoty a činí tak jen díky tomu, že „se naučily, kdy a kde se hlídky (kontrolující odívání) nacházejí a těmto místům se v danou dobu snaží vyhnout“, to je směšné. Ženy v kalhotách chodí běžně i po těch

nejrušnějších ulicích. (A mírou demokratičnosti společnosti určitě není to, kolik procent žen nosí kalhoty a kolik sukně.)

Pochybné a nepodložené jsou informace o platech a cenách. Pokud by například byt (ve vlastnictví státu) bylo možné koupit či prodat za cenu od 100 tisíc dolarů (2,8 milionu Kč) a mzda či plat se pohybovaly někde okolo 2 eur (52 Kč!), taková společnost by naprosto nemohla fungovat. Ve skutečnosti KLDLDR zajišťuje jako jediný stát na světě bydlení všem svým občanům.

Ostatní uvedené poznatky o nakupování zhruba odpovídají naší zkušenosti. Skutečnost, že cizinci platí valutami, je výhodná pro obě strany. Málo praktický je souběh tří valutových měn.

Zajímavá je **kapitola věnovaná jídlu**. Pivní festival, který je zde líčen jako pravidelná záležitost, se konal jen jednou. Následuje líčení masových tělocvičných a uměleckých slavností Arirang v roce 2012. „*Ve společnostech, kde jsou respektována individuální lidská práva a práce, není tento výkon možný,*“ uvádí autorka. Ano, ve společnosti, kde si každý může sobecky dělat, co chce (pokud na to má peníze), bez ohledu na ostatní a proti nim, není bezmála žádný smysluplný organizovaný výkon možný. **Co se práce týče, ta je sotva v jakékoli jiné zemi tak oceňována jako v KLDLDR.** Ostatně, v názvu ji má Korejská strana práce, vedoucí síla celé společnosti, i její deník Noviny práce.

Délka **vojenské služby** je zmiňována v kapitole o Arirangu uváděna „tři až pět let“ od 17 let věku a v popisce jedné fotografie v rozporu s tím 10 let. Faktem je, že nástup na vojnu ani délka služby nejsou jednotné. Jen v loňském roce se přihlásily do Korejské lidové armády více než tři miliony dobrovolníků a jejich počet je tak velký, že ne všichni zájemci jsou odvedeni. Není to nic překvapivého, protože děti jsou od nejtělejšího věku vychovávány k horoucímu vlastenectví a obraně socialistické vlasti. Skutečnosti neodpovídá tvrzení, že „*v zemi neexistují odpadkové koše*“. I takovou kuriozitu lze použít v protikorejské kampani. Nejenže existují, ale **pořádek v ulicích a veřejných prostorách mohou lidové Koreji všichni cizinci závidět i z hlediska estetického, nejen politického.** Zvláštní je také tvrzení o padesátiminutové předpovědi počasí v televizi. I na internetu lze zhlédnout úplné záznamy vysílání Korejské ústřední televize a předpověď počasí je délkou podobná jako u nás, asi dvě minuty. A není nic komického na tom, že má být „od 5 do 30 stupňů“ – takový rozdíl mezi teplotou na vrcholu Pektusanu a nejteplejšími místy skutečně je.

Báchorky o dopravě

Pchjongjang charakterizuje Špitálníková jako „více než dvoumilionovou metropoli“ (ve výkladu pojmů na straně 193 je to už 3,222 milionu, stejně jako uvádí „World Population Review“), „s metrem, autobusovou a trolejbusovou dopravou“. Tramvaje autorka jaksi přehlédla, ale později je zmiňuje. S tím, že provoz zajišťují „vozy ojeté z Evropy“. Ve skutečnosti byly na přelomu 80. a 90. let pro obnovu provozu, zničeného za Korejské války, dodány vozy nové, staršími byly doplněny až později.

Není pravda, že cizinci smějí metrem jezdit jen jednu stanicí. Naopak je pchjongjangské metro lákadlem turistů z celého světa, zájemců o veřejnou dopravu, techniku i architekturu, a účastníci tematických zájezdů si mohou prohlédnout a vyfotografovat celou jeho síť (dvě trasy) a všechny stanice.

Na čem se shodují i odpůrci lidové Koreje a co je velmi pozitivní, je skutečnost, že **veřejná hromadná doprava je skoro zadarmo.**

Leteckou společnost KLDLDR s anglickou variantou názvu „Air Koryo“ nazývá Špitálníková „*jednou z nejnebezpečnějších aerolinek světa se zákazem létat na*

území EU kvůli nesplněným bezpečnostním požadavkům“. Stránky Evropské komise uvádějí, že dvěma z letadel Air Koryo je let na území EU povolen. Dle dostupného seznamu letadel je **velká většina mezinárodních letů dnes zajišťována stroji vyrobenými po roce 2007**. V poznámkách knihy Špitálníkové se oproti tomu chybně uvádí, že Air Koryo „operuje výhradně s letadly sovětské výroby.“

Důvodem zastavení zahraničních letů mimo Čínu a Rusko byly především sankce, nikoli bezpečnost. To potvrzuje i seznam destinací Air Koryo na anglické Wikipedii. Za 65 let od konce Korejské války měly aerolinie KLDK jednu závažnou leteckou havárii. Ovšem **asi jen v případě KLDK jsou i dopravní nehody zneužívány ke skandalizaci celého státu**. Pokud k takové katastrofě dojde u dopravce z kapitalistické země, nikoho nenapadne s tím spojovat kapitalismus ani vedení daného státu...

Velmi příznivý dojem z Air Koryo kazí cestujícím jen chaos při odbavení na přetíženém letišti v Pekingu a s ním související možné zpoždění.

Přehnaná je zmínka o tom, že města jsou dnes „auty přeplněná“. Zejména v Pchjongjangu je na některých ulicích poměrně silný provoz, ale kolony jsem zde neviděl. V jiných velkých městech jsem nebyl, ale fotografie a filmové záběry silný provoz neukazují. **Míra vyspělosti konkrétní země se rozhodně neměří počtem automobilů**. Socialismus jako kolektivistická společnost musí klást důraz na veřejnou hromadnou dopravu. To zdůraznil i vážený soudruh nejvyšší vůdce při prohlídce a zkušební jízdě nové tramvaje a trolejbusů v srpnu 2018. Je velkým štěstím KLDK, že se vyhnula dopravním kolapsům způsobeným přebujelou individuální automobilovou dopravou a že si (na rozdíl od mnoha kapitalistických zemí) uchovala tramvajovou a trolejbusovou dopravu a nerušila železniční tratě, a doufejme, že tomu tak zůstane i nadále a že veřejná hromadná doprava překoná obtíže zděděné z náročného pochodu a bude se nadále rozvíjet.

Důvěřuj, ale prověřuj

Sám případ Niny Špitálníkové, které socialistický stát umožnil po dvě období studovat na nejlepší a nejslavnější univerzitě v zemi a ona se po návratu odvděčuje neutuchající štvavou kampaní proti květinové zahradě a kolébce lidského štěstí, svědčí o tom, že věnovat pozornost aktivitám cizinců pobývajícím ve vlasti čučche je nanejvýš namístě.

Ovšem přehnané je tvrzení, že po každém rozhovoru občana KLDŘ s cizincem musí tento „*podat na příslušném úřadě přesný popis obsahu konverzace a taková výpověď může trvat i několik hodin*“. (Představte si třeba servírku, která několik hodin na výslechu vysvětluje, že si cizinec objednal pivo.) Ačkoli je poznámkový aparát knihy plný všelijakých zdrojů, toto tvrzení zdrojem zaštitěno není, stejně jako to o údajné propagandistické dezinformaci o výhře národního fotbalového týmu na mistrovství světa a převzetí první ceny osobně váženým soudruhem nejvyšším vůdcem.

Vyloženě mě pobavila zmínka o tom, že květinu kimilsöngii (kimirsenii) pojmenoval indonéský **botanik Sukarno** po velkém vůdci jako projev svého obdivu. Nebyl to botanik, ale architekt, ale hlavně první indonéský prezident.

Není pravda, že by se v KLDŘ nehrála zahraniční hudba, která prý „*má špatný vliv na tělo i duši*“ (ačkoli mnohá bezpochyby taková je). Výrazně převažuje domácí hudba, národní formou a socialistická obsahem, ale hraje se i hudba původem ruská, čínská nebo z jiných zemí, ať už s původním či korejským textem nebo instrumentálně. Jde o hudbu moderní i klasickou. Nenajdeme však mezi ní všelijaké úpadkové styly a texty, což je zcela správné. Mezi vážnou hudbou, která se hrává na slavnostních koncertech k významným událostem, se opakovaně objevuje Vjezd gladiátorů od Julia Fučíka, a v otočné restauraci hotelu Korjo jsme v dubnu 2017 slyšeli Smetanovu Vltavu.

Ještě trocha strašení

V kapitole o **justici** jsou tresty v KLDK vykládány jako tak přísné, brutální a rozsáhlé, že pokud by se tato tvrzení měla zakládat na pravdě, buď by se nikdo v této zemi v praxi nemohl dopustit ani sebemenšího přestupku (což by bylo ideální, ale ani příkladná země socialismu nežije ve vakuu a pronikají sem reakční vlivy ze zahraničí a působí přežitky minulosti, takže určitá míra kriminality pochopitelně existuje, jako všude na světě), nebo by všichni byli už dávno uvězněni či dokonce popraveni. Nejdolemnější je, jak jsou na jedné straně líčeny tvrdé podmínky v ostře střežených pracovních táborech, kde stráž prý má právo zastřelit každého, kdo se pokusí o útěk, a na druhé straně **někteří přeběhlíci tvrdí, že z takového tábora nejen utekli, ale nepozorovaně pak prošli velkou částí Koreje a potom stejně nepozorovaně překročili státní hranice...**

Překvapil mě důraz Niny Špitálníkové na „právo nebýt mučen“, které je prý v KLDK porušováno. **Vzhledem k jejímu na první pohled viditelnému sklonu k sebepoškození bych od ní očekával spíše touhu po „právu být mučen“.**

Správný je poukaz na **těžký osud těch uprchlíků, kteří podlehnou zahraničním nebo jihokorejským obchodníkům s lidmi** a nutí občany KLDK v Číně nebo jižní Koreji pracovat v tragických až otrockých podmínkách. Chybí doplnění, že mnoho takových uprchlíků nebylo motivováno politicky, ale jen ekonomicky, vidinou dobře placeného zaměstnání. Po poznání hořké skutečnosti se chtějí vrátit do KLDK, ale jihokorejská loutková vláda či čínská mafie jim to neumožní.

Výkvět buržoazní koreanistiky

Závěrečná kapitola knihy je věnována **dějínám KLDK, samozřejmě v interpretaci z pohledu imperialistů**, včetně obvyklé báchorky o tom, že KLDK rozpoutala Korejskou válku. Jistě, dějiny USA až do současnosti dokazují, že tato velmoc je naprosto mírumilovná, ta přece zaútočit nemohla...

Faktickou chybou je tvrzení, že velký vůdce soudruh **Kim Čong Il** byl „*ihned po úmrtí otce jmenován do funkce generálního tajemníka Korejské strany práce a předsedou Výboru národní obrany KLDŘ*“, zatímco ve skutečnosti byl zvolen (nikoli jmenován) předsedou Výboru národní obrany v dubnu 1993, ještě za života velkého vůdce soudruha **Kim Ir Sena (Kim Il-söng)**, a generálním tajemníkem KSP v říjnu 1997, více než tři roky po úmrtí věčného prezidenta.

Zcela zavádějící je informace o „popravě hlavních představitelů režimu“ po zvolení váženého nejvyššího vůdce soudruha **Kim Čong Una** do nejvyšších stranických a státních funkcí. Z nejvyšších představitelů byl od této doby až do současnosti popraven jeden. Naopak **většina vedoucích funkcionářů zastávala významné pozice ve straně a společnosti už v období revolučního vedení velkého vůdce a velkého generála**. Narození váženého soudruha nejvyššího vůdce je zřejmě překlepem v knize datováno až do roku 1994. Asi jen jazykovou neobratností vznikla nehorázná formulace, že „*dny narození a úmrtí (velkého vůdce) jsou oslavovány jako severokorejské státní svátky*“. Výročí úmrtí není pochopitelně svátkem ani oslavou.

Jednou z mnoha legend je také tvrzení, že **letopočet čučche** se počítá ode dne narození velkého vůdce (15. 4. 1912). Špitálníková pobývala v KLDŘ dost dlouho na to, aby si všimla, že letopočet čučche má stejné dny jako náš letopočet, tedy počíná 1. 1.

Zarážející je při autorčině znalosti korejštiny **několik chyb v transkripci a překladu**, např. „Kim Söng-ju“ (anglická transkripce) místo „Kim Söng-džu“, „čeodoismus“ místo „čchondoismus“ (náboženství), „Bongsu“ (anglická transkripce) místo „Pongsu“, jednou „Kim Hjöng-džik“ a podruhé „Kim Hjöng-čik“ a zvláště kuriózně „Stadion May Day“, což je částečný překlad anglického názvu „May Day Stadium“ pro Stadion 1. máje. Napsat „Moranbong, občas přezdívaný Moran Hill“ (překlad poslední slabiky složeného slova do angličtiny), je podobný nesmysl jako tvrdit, že „Praha je občas nazývána Prague“.

Květinová zahrada nezaroste jedovatými houbami

Mám-li provést závěrečné zhodnocení štvavého pamfletu pokleslé provokatérky Špitálníkové, nenalézám vhodnějšího výrazu pro tuto přísluhovačku imperialismu, než který použili korejští soudruzi pro zrádkyni Pak Jon Mi: „*Jedovatá houba, která vyrostla na hromadě smetí*“.

Lukáš Vrobel,

první místopředseda Společnosti česko-korejského přátelství Pektusan